

Ali so mravlje nadloga?

Človek gleda na mravlje, ki so mu znak pridnosti, na splošnem z naklonjenostjo. Ne šteje jih niti med nevaren niti med nadležen mrčes, ne smatra jih za zajedalce. Občudujemo dobro urejene državne tvorbe mravelj, njih smotrno gradbeno delo, njih življenjske navade, in se ne razburjamo, če nam kdaj na sprejehu ali počitku v gozdu zlezejo v obleko. Celo njih izločeno, mravljiški spirit, cenimo kot izvrstno osvežilo in zdravilo zoper revmo. Tudi gozdar nima ničesar zoper mravlje. Rahljajo zemljo in uničujejo pršice ter druge gozdne škodljivce. Manj pa jih ceni vrtnar in kmetovalec, ker ogrožajo mladi posevek in sadno drevje. Pred vsem pa imajo posebno simpatijo do družine uši, ki je človek ne more videti. Naravnost v nadlogo pa se lahko spremene mravlje na pokopališčih. Ne samo to, da njih gnezda na teh mestih ne koristijo lepoti, temveč škodujejo pokopališkim napravam tudi z izgrebavanjem tal.

Fotografirajoči samokres

Newyorška policija je za poskušnjo uvedla novo orožje, pri katerem s istočasno strelnim mehanizmom sproži tudi fotografski zaklop. Strel in posnetek se sprožita s istim pritiskom. Menijo, da bo novi izum koristil v več ozirih. Predvsem bo mogoče dobiti sliko zločincev tudi tedaj, če bi ga strel ne zadal ali pa če bi pobegnili, po drugi strani pa se bo dalo iz fotografiranega položaja nedvomno ugotoviti, da-li je bil policijski uradnik res primoran uporabiti orožje.

Zgodbe svetega pisma v filmu

Z Angleškega poročaja, da se je tamkaj ustanovila filmska družba, ki bo dala filmati svetopisemske zgodbe. Ta svetopisemski film bo sestavljen iz treh delov ter bo veljal najmanj štiri milijone funtov. Pri njem bo sodelovalo nad 10 tisoč ljudi. Snemali ga bodo leto dni.

Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena 13

Ko so bili marnji z vsakim dnevom hujši, se je Hanzej pred zbranim občinskim svetom opravičil s tem, da je predložil pismene dokaze in se sklical tudi na župana kot prič, da ga tiste dni, ko se je Znidarica ubila, sploh ni bilo doma in da je bil tedaj v Celovcu. Njegova nedolžnost je bila očitna kakor beli dan. Ali možje so mu drug za drugim svetovali, naj obrekljivce toži, da bo marnjev konec. Tega pa Hanzej ni hotel: da bi on babje jezike na sodnijo vlačil, ne, tega že ne; taki jeziki njegovi časti niso kos; in če bi vse hotel za jezik prijeti, bi bilo vsaj sto teh kvatrnice in navsezadnje bi tistega še ne dobil, ki si je vso reč namislil.

Sicer je Hanzej bil sam zase trdno prepričan, da ga pozna hudobneža, ki je teh marnjev kriv. Ali prav Tonča, ki ga je po krivem dolžil, ni smel dražiti, da ne pospeži nesreče, ki je pretila Leji, njegovi ženi.

To je bil tudi glavni vzrok, da nikogar ni tožil. Dva pa sta bila, ki jima ni bilo dovolj, da se je Hanzej pred občinskimi možmi sicer opral in opravičil: Lojz in Peter; že zaradi tega ne, ker so marnji tudi Petra zapletali v to zmešnjavo.

Najbolj je rojil Lojz. Kar bliskalo se je in treskalo, kadar je žugal, češ da ne da, da bi kdo Petru, njegovemu prijatelju, čast in dobro ime kradel. Ker pa se Hanzej ni dal pregovoriti in ni hotel tožiti, sta se prijatelja sama lotila in iskala, od kod so prišli hudobni marnji. Prijela sta ženske za jezike, jim zagrozila s sodnijo in zaporom in hotela po sili izvedeti, kdo je to ostudno laž o Hanzeju-ubijalcu raztrosil. Klepetulje so se prestrašile, ena se je izgovarjala na drugo, tako je to šlo v dolgem vencu, dokler nista prišla do kraja in do — Maclje Lize. Ta je nekaj časa regljala in se rotila, nazadnje pa je izdala, da je bil Trotov Miha, ki ji je vse na drobno pripovedoval.

Ali tudi Miha se je zvijal in zvijal in izvil iz zanke. Sprva je vse tajil, se izgovarjal sem in tja, na kraju kraja pa se je izgovoril na Tonča.

Ko sta Lojz in Peter to čula, sta se spogledala; s Tončem ni bilo dobro češnje zobati. Precej časa sta oklevala, potem sta si le nabrala korajžo in si zupala k Urbancu v Podhom. Tu sta dejala prav krotko, da bi se z gospodarjem iz lepega rada kaj pogovorila zaradi tistih neumnih marnjev o Hanzeju in Leji. Tonču sta izstopili očesi in sta bili kakor dve ognjeni krogli, vendar niti Lojz niti Peter nista razločila, katerega od njiju je tako divje pogledal. Nekaj časa je molčal, potem je zarohnel:

»Kaj vaju te preklete čenče brigajo?«

»Petra, mojega prijatelja, brigajo, ker so jeziki tudi njega zraven spletili,« je dejal Lojz.

»Moje dobro ime, moja čast mi krađejo,« si je zupal tudi Peter z besedo na dan, »tega si ne dam, tudi od tebe ne.«

»Slepa grintava! Ali te naj v žep vtaknem?«

»Hohoho, le nikar tako surovo,« je vzrotil Lojz.

»Če ti je Peter premajhen, ti utegnem jaz biti velik dovolj.«

»Hahahaha, ali misliš, da se te bojim? Tako ranto suho zlomim ko nič. — Sicer pa bi rad vedel, kaj tebi mar, kaj govoriš!«

»Jaz ne dam, da mi kdo Petra, mojega prijatelja, obrekuje. Peter je mož.«

»Ti pa baba.«

»Tonč, Urbanc!« je vzrotil Peter. »Nikar preveč ne žokaj, če ne, se bova na sodniji videla. Lojz te bo tožil, jaz pa pojdem za prič.«

»Vidva sta eden kakor drugi malo prifrknjena. Če se mi takoj pri tej priči ne izgubita, vaju zaženem po bregu dol pa si v grabnu spet zberita svoje kosti!«

»Saj greva; ali poprej morava še čuti, kako je s to storiijo. Ljudje pravijo, da si ti spraval marnje v svet.«

»Kdo pravi to? Hanzej?«

»Ne, Hanzej ne reče ne besede. Ta se napravlja, kakor da ga vse to ne briga še toliko ne, kolikor je črnega za nohtom... Ali Trotov Miha, ta je rekel, da si mu ti to natvezel.«

»Trotov — ta potuhnjeni zgagar!« je Tonč vzkrikel. »Temu še bom nekaj natvezel... Ali sta res taka osla, da temu čuku nasedata?«

»Torej praviš, da nisi ti tisti, ki je te marnje spredel?«

»Jaz ne pravim ničesar. Kdor me ima za takega, ta me presneto slabo pozna. Jaz nisem baba.«

»Kdo pa je tedaj to napredel?«

»Kdo neki kakor Trotov Miha? Nič drugega ti ne dela: okoli sebe voha, kje bi kaj smrdljivega izvohal, pa brodi po gnoju, ljudem čast krađe in jih obira in osira.«

»Tedaj morava to kanaljo še enkrat prijeti!«

»Če vaju mika, zakaj ne. Pa povejta mu, da bom jaz še posebej obračunal z njim!«

Uro pozneje sta bila Lojze in Peter že pri Trotu in sta dedca trdo prijela v klešče. Ta pa se je postavil danes na drugo nogo in je dejal posmehljivo:

»Tebe, ti dolga ranta, nihče ni jemal v besedo, za Petra pa so ljudje tudi le to vedeli, kar je resnica. Da je Leji pot trebil, tega ne more tajiti, in nekaj vedel bo pa tudi. Nekaj vsak človek ve, hehehe. Če hočeta, da se vama vsa fara smeji in da si povrh še vlačilo nakopljeta, tedaj le kar pojdita in me tožita!«

Te predrzne besede so dale Lojzu še zadnje, kar mu je bilo treba; stegnil je svojo roko, ki je bila dolga kakor pol prekle, in je hotel dedca za ušesa prijeti. Dedec pa ga je odrinil in krepko zamahnil. Toda še preden je klofuto pripeljal, kamor jo je namenil, ga je prijel Peter za obe roki in mu jih sklenil zadaj na hrbtu, da se dedec ni mogel ganiti.

»Lojz!« se je zadril Peter, »zdaj pa mu obriši gobec, pa pošteno! S tole kravjo mažo!«

Lojz se je naglo sklonil in pobral napol suh kravjek; stiščal ga je dedcu, ki je zaman prskal in cepetal, v odprta usta, zraven pa je vpil:

»Na, zdaj pa le brodi po gnoju in se samega sebe navohaj, gnida ti gnidava!«

»Tožiš pa ti zdaj lahko,« se je rogal Peter. »Bomo šele videli, kdo bo plačeval in komu se bodo ljudje smejali.«

Brenil je dedca, ki se je na vse kriplje otepal in pljuval, da je zletel za plot; nato sta jo z Lojzom urnih krač ubrala nizdol.

Tožiti si Miha ni upal, ker se je bal, da bi utegnili nazadnje Hanzej in Tonč oba proti njemu nastopiti. Tem več je bilo na vasi smeha; kajti Lojz ni bil tiho in je vso zgodbo s Trotom na drobno oznanil.

Dobrega pa ta reč ni rodila. Namesto da bi bili ponehali, so marnji le še nanovo oživel. Vaščani so se na tihem in na glas menili, da mora biti le nekaj resnice na tem, da je Leja ušla, ker ni marala z ubijalcem živeti. Zakaj bi sicer Lojz in Peter tako lovila jezike? Hanzeja so gledali po strani, kjer koli se je prikazal.

VIII.

Na Miklavževu je padlo skoraj pol metra snega. Na gorah ga je bilo za cel meter in še več in povsod je bilo videti smučarje.

Tudi Hanzej je vzel dilce in je mahnil v planino, da bi vsaj nekoliko pozabil na bridkost svojega srca. Zares mu je bilo laže, ko je prekoračil zadnji vrh in je zdrčal na pojočih smučih po obronku dol. Dostikrat že je videl lepoto zimskih gor, ali take še ni bilo pred njegovimi očmi. Sama ogromna bela, mehka pernica je pokrivala gorsko planjavo, skrila razpoke in štrleče peči, zavila v toplo kočo po planini in odela macesne, ki so tu in tam štrleli v nebo. In tiho, tiho je bilo vse, tako tiho, kakor da je svet obstal in se zasanjal v večnost.

Hanzej ni čul nič drugega kakor utripanje svojega srca.

(Dalje prihodnjik)